

дитячий християнський журнал

Стежунка

ISSN 2194-3796

5/2022

20 СПОСОБІВ
ВІЯВИТИ ЛЮБОВ
ДО БЛИЖЬОГО
С. 7

Гра
УРЯТУЙ
НАРОД
СВІЙ
С. 16

ГАРНА
ПОДРУЖКА
С. 22

ДРУГА ЗАПОВІДЬ ІСУСА ХРИСТА

Олеся Ісаак

Розшифруй код і дізнайся, про що йдеться у другій заповіді Ісуса й у цьому випуску.

Яка ж я щаслива, що ми знову йдемо до школи!

Я, власне, теж, але у школі складно виконувати другу заповідь Ісуса Христа.

17 11 7 14 16 14 8 12 18

6 15 13 9 13

7 17 14 5 2 1 13 9 13 , 4 10

6 3 8 13 9 13

6 12 7 12

А=3
Б=7
В=15
Г=9
Е=12

Ж=5
И=14
К=10
Л=17
М=8

Н=2
О=13
С=6

Т=16
У=1
Ш=18
Ю=11
Я=4

МОЛИТВА ПЕРЕД ПОЧАТКОМ НАВЧАЛЬНОГО РОКУ

Олеся Ісаак

Любий Ісусе,

я щасливий розпочати новий навчальний рік!
Дякую, що я можу ходити до школи.

Допоможи мені, будь ласка, _____

Я хвилююся через _____

Допоможи мені пам'ятати, що _____

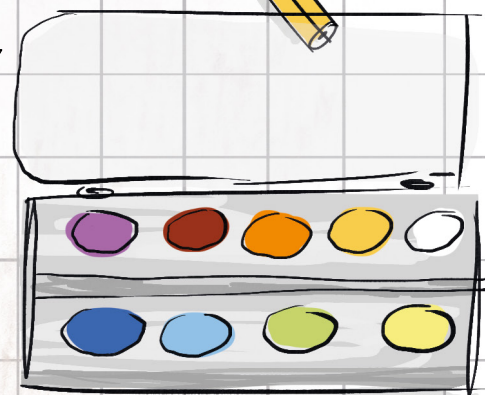
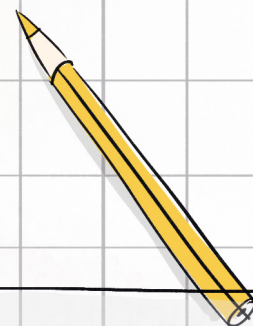
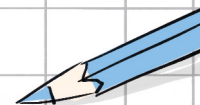
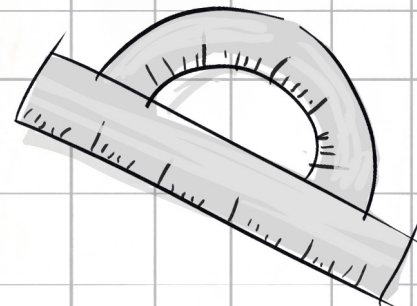
Допоможи мені розпочати цей рік _____

Допоможи мені отримувати гарні оцінки _____

Дякую Тобі за моїх учителів, особливо за _____

Навчи мене любити однокласників,
як любити Ти!

Амінь.

СМІЛИВА ЦАРИЦЯ

Вальдемар Цорн

Мордехай сидів на центральній площі міста, неподалік головних воріт царського палацу. Він відчайдушно волав, посипаючи голову попелом і пилом. Одягнений він був у веретище.

– Що сталося, чому ти плачеш, старий? – запитав його Гатах, слуга цариці Естер. – Цариця, твоя родичка, хвилюється за тебе й передала тобі ось цей одяг. Припини кричати та плакати.

– Як мені припинити плакати, якщо мій народ продали на винищення.

– Як продали?! – здивувався Гатах.

– Іди й розкажи Естер, що Гаман, радник царя Ахашвероша, обіцяв покласти в царську скарбницю величезну суму грошей, якщо цар підпише указ про винищення всіх юдеїв по всьому царству. Ось, дивись... – і Мордехай простягнув Гатаху копію царського указу. – Віддай його Естер, нехай піде до царя й попросить у нього захисту для всього народу.

– Гарзд. Я передам усе, що ти сказав, і цей сувій пані, моїй цариці, – відповів євнух і швидким кроком вирушив до воріт палацу.

– Я не можу просто так увійти до царя! – сказала Естер своєму слугі. – Так і передай Мордехаю. Він знає закон: хто без запрошення ввійде до царя, тому смерть.

Вислухав Мордехай Гатаха й засмутився ще більше. По його запилених щоках потекли сльози. Тихо, щоб люди, які проходили повз них, не почули, він промовив: – Іди, перекажи Естер, нехай вона не думає, що залишиться живою: правитель наказав знищити всіх євреїв по всьому царству. І юдейка Естер не врятується від ненависті Гамана в царському палаці. Скажи також, що, можливо, саме для того вона і стала царицею, щоб урятувати свій народ від загибелі.

Гатах переказав усі слова Мордехая своїй пані й побачив, як засмутилося обличчя цариці.

– Гарзд, – відповіла вона, – повідом Мордехаю, що за три дні я піду до царя. Нехай увесь цей час і він, і весь народ поститься, не їсть і не п'є. І ми теж, я і служниці мої, поститимемося, щоб Господь помилував народ Свій. А потім я піду до царя. Якщо мені судилося загинути – то загину. Якщо я залишуся жити, то поговорю з царем.

Естер постила й молилася, аби Господь захистив її та весь народ юдейський. Постили і всі юдеї в Сузах, столиці Мідо-Перської імперії.

І Бог почув народ Свій. Коли Естер увійшла до зали з царським престолом, сторожа відразу ж спрямувала на неї списи, проте цар Ахашверш простяг у її бік жезл і запросив до себе. Вона сказала цареві, що скучила за ним і хотіла б запросити його на обід. Цареві ця ідея сподобалася. Наступного дня під час обіду, на якому був присутній і найближчий царський радник Гаман, Естер попросила царя врятувати її від смерті.

– Якої смерті?! – здивувався Ахашверш. – Хто хоче вбити тебе?

– Не тільки мене, а й увесь мій народ, – відповіла Естер. – Я юдейка, звать мене Гадасса. Це заради тебе я маю перське ім'я. Гаман, твій друг, підбив тебе підписати указ про винищення всього мого народу.

Чим закінчилася історія? Цар наказав повісити Гамана, а народ юдейський по всій країні оголосив свято. Це свято євреї по всьому світу святкують і сьогодні. Називається воно Пурім.

Як ти вважаєш?

1. Яке єврейське ім'я мала цариця Естер?
2. Хто був найлютішим ворогом євреїв за тих часів?
3. Як звали вихователя Естер, через якого Бог урятував юдейський народ?

Я МОЖУ ЯВЛЯТИ ЛЮДЯМ БОЖУ ЛЮБОВ

Деколи здається, що виявляти людям Божу любов нескладно. Однак це означає значно більше, ніж просто бути дружнім і не завдавати болю іншим.

Аби виявити любов, треба не дратуючись чекати своєї черги. Це означає не заздрити гарному одягу друзів. Залишати іншим найбільший або навіть єдиний шматочок десерту. Це означає не обурюватися, якщо з тобою вчинили несправедливо, а якщо інші погано про когось говорять, пригадай і розкажи про ту людину щось гарне. Це означає не переказувати нікому, що хтось про нього сказав погане, і говорити ближнім лише підбадьорливі слова. Це означає нікого не висміювати, якщо щось не виходить. Завжди намагатися виконувати свої обіцянки.

Тепер ти, певно, міркуєш: «Я іноді так роблю, але не завжди». Тільки Бог може постійно й досконало любити. Попроси Господа допомогти тобі цього тижня знайти можливість проявити до ближніх Його любов. Деяких людей дуже просто любити, інших – важче! Проси Бога допомогти тобі любити тих, кого важко любити. Він дивним способом допоможе чинити правильно, а твоє життя свідчитиме людям про те, наскільки сильно їх любить Бог.

ЯК СЬОГОДНІ ТИ МОЖЕШ ВІЯВИТИ ДО БЛИЖНІХ БОЖУ ЛЮБОВ?

МОЛИТВА

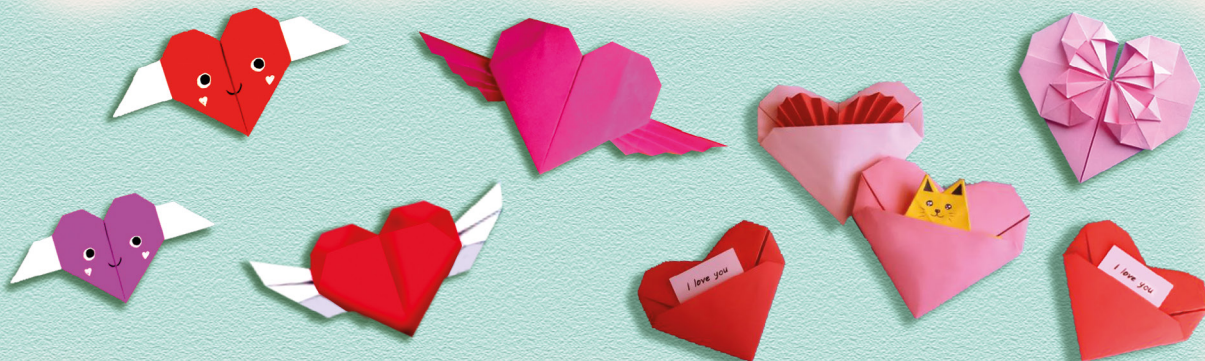
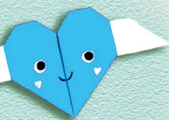
Дорогий Господи, дякую Тобі, що Ти мене завжди любиш, навіть коли це непросто! Допоможи мені показати ближнім Твою любов. Амінь.

20 СПОСОБІВ ВИЯВИТИ ЛЮБОВ ДО БЛИЖНЬОГО

Олеся Ісаак

Виріж 20 сердечок із паперу. На кожному сердечку напиши один пункт із тих, що наведено нижче.

Візьми великий аркуш. Випиши вірш з Євангелія від Матвія, 22:39, а під ним приклей сердечка. Зробивши добру справу, відірви сердечко. Продовжуй, поки під віршем не залишиться жодного сердечка. Але не зупиняйся! Продовжуй і далі робити добро й виявляти любов до ближніх!

1. Привітайся із сусідом та усміхнися йому.
2. Поділися своїм обідом з однокласником.
3. Без нагоди подаруй сусідові листівку.
4. Подаруй бабусі в церкві або сусідці букет квітів.
5. Напиши татові записку зі словами, як сильно ти його любиш. Потайки поклади записку до кишені його куртки.
6. З дозволу мами полий квіти в будинку.
7. Пожертвуй частину своїх кишенькових грошей на якийсь проект або потребу.
8. Поступися місцем в автобусі.
9. Приготуй корисну страву хворому другу (попроси дорослих допомогти тобі).
10. Зроби комусь комплімент.
11. Купи трохи продуктів і нагодуй безхатька.
12. Подякуй касиру у крамниці за його роботу.
13. Вислухай і підтримай друга чи однокласника.
14. Зроби листівку або напиши мамі записку, перерахувавши в ній, за що ти її любиш.
15. Відсортуй свої іграшки, поділися тими, якими більше не граєш, з молодшими дітьми в церкві, школі або по сусідству.
16. Випиши вірші з Біблії, гарно оформи їх і розклей на рекламних дошках на зупинках, у під'їздах або у школі.
17. Запропонуй листоноші склянку води чи лимонаду.
18. Підбери й викинь у відро кинуте кимось сміття.
19. Запроси в гості хлопчика чи дівчинку зі школи, з якими ніхто не хоче дружити.
20. Принеси маленький сюрприз сусідові по парті.

СПРАВЖНІЙ ПЕРЕМОЖЕЦЬ

Росвіта Вурм

Амелі дуже хвилювалася. Завтра важливий день: 4-А клас бере участь у забігу. Усі школи збираються в одному місті, щоб змагатися за кубок найспритнішого бігуна.

Амелі дуже любить бігати. І в неї це непогано виходить. Читати й писати – не її сильні сторони, а ось у фізкультурі вона одна з найкращих. Амелі знає, що мама пишається її здатністю швидко бігати. Вона навіть нещодавно почула, як мама сказала комусь по телефону: «Я щодня дякую Богові, що є шкільні предмети, з яких Амелі отримує гарні оцінки!»

Увечері, перед сном, Амелі завжди дякує Богові за свій талант. Вона часто розчарується, коли отримує покреслений червоною ручкою диктант. А її подружка й сусідка по парті Лара майже ніколи не допускає помилок. Амелі важко запам'ятовувати слова.

Проте завтра дуже важливий день. Учителька ще вчора сказала класу:

– Нам пощастило, що в нашій команді Амелі – така талановита спортсменка! Вона має не тільки шанс вибороти кубок з індивідуального забігу, а ще збільшить шанс усього класу на перемогу в груповому забігу!

Амелі було дуже приємно почути такі слова від учительки, бо хвалили її нечасто.

Наступного дня Амелі вийшла з дому раніше, ніж звичайно. На ній була яскраво-синя спортивна кофта, яку вона дуже любила. Під кофту вона наділа неоновозелені штани для бігу.

– Цим отруйним кольором ти налякаєш усіх конкурентів, – додав тато на прощання.

І він дуже зрадіє, якщо дочка принесе кубок додому. Амелі вже й сама не сумнівалася в перемозі. Усі так у неї вірили. А чом би й ні? Як було б чудово, якби вона для різноманітності всіх здивувала, а не розчарувала своїми шкільними успіхами.

Амелі вразило, скільки дітей брали участь у змаганні та стояли на старті, схвильовано переминаючись з ноги на ногу.

– На старт! Увага! Руш!

Натовп дітей одночасно зірвався з місця. Незабаром невеличка група дівчаток і хлопчиків відокремилася від інших. Амелі була серед найкращих. Усе йшло як книжка пише, дівчинка почувалася добре та впевнено. Її подруга Лара теж бігла попереду інших.

Несподівано Лара скрикнула:

– Ой! Болить у боці. Так важко дихати, – і зупинилася посеред бігової доріжки.

Амелі сповільнила темп, але продовжила бігти. Вона почула, як Лара покликала її:

– Не біжи!

«Я ж не можу просто зупинитися! – подумала Амелі. – Я так нізащо не виграю. Розчарую всіх!» Озирнувшись, вона побачила подругу, яка з нещасним виглядом сиділа просто на землі. Діти, що пробігали повз, перестрибували через Лару або перечіплювалися за неї – ніхто не зупинився допомогти дівчинці.

І, борючись із собою, Амелі розвернулася й побігла до подружки. Вона допомогла їй піднятися та відійти вбік.

– Я закінчу забіг, а ти чекай на мене тут!

Розвернувшись, Амелі рвонула за іншими. Група найкращих бігунів була далеко попереду. Дівчинка знала, що немає жодних шансів їх наздогнати. Усе обернулося внівець! Утім, вона закінчила забіг, обігнавши кількох учасників. Однак до перемоги було далеко.

Учителька була вкрай розчарована.

– Про що ти лишень думала? Не можна під час забігу зупинятися! Ти ж могла виграти! – дорікала вона Амелі.

Очі дівчинки наповнилися сльозами. Вона так хотіла принести кубок додому. Однак і подругу не могла залишити в біді!

– Звісно, та Лара кликала на допомогу.

– Хтось інший міг би їй допомогти. Неймовірно безглуздо зупинятися під час забігу перед самим фінішем, маючи такий шанс на перемогу! – розчаровано похитала головою вчителька й пішла.

Сльози котилися по щоках Амелі. І знову всі розчаровані нею.

Повернувшись додому, вона тихенько пробралася до своєї кімнати, не вітаючись із татом і мамою. Дівчинка не могла заспокоїтися. Двері відчинилися, до кімнати зайшла мама.

– Усе погано закінчилося? – ласкаво спитала вона.

– Та... не дуже... – схлипнула Амелі.

– Неможливо завжди бути в гарній формі, – намагаючись втішити, мама обійняла дочку.

– Не в тому річ. Я чудово бігла й була однією з перших. А потім Ларі раптом стало зле, і вона не змогла продовжити забіг. Вона попросила допомогти їй відійти на край доріжки. Інші побігли, звичайно ж, уперед. Тепер учителька сердиться на мене. Каже, що це безглуздо з мого боку! – невтішно плакала Амелі.

Мама міцно обійняла свою дівчинку.

– Люба, я так пишаюся тобою! Ти допомогла Ларі в біді. Для тебе це було важливіше за перемогу. Ти для мене справжній переможець!

– Проте я так хотіла виграти! Я спочатку побігла далі, але мені стало так шкода Лару, – схлипуючи, сказала Амелі.

Мама ніжно погладила дочку по голові:

– Я знаю, Амелі. Апостол Павло одного разу сказав: «Хоч і багато нас, але ми є одним тілом у Христі, а окремо ми один для одного є членами. ...Хто виявляє милосердя, – нехай робить це з привітністю!» (Рим. 12:5, 8). Тобі не слід сумувати. Ти допомогла Ларі. А це найголовніше!

Амелі ще раз схлипнула, потім витерла сльози. Мама має рацію. Дівчинка почала заспокоюватися. А вже завтра вона буде щасливою, що допомогла Ларі. І це вже беззаперечно!

З журналу *Ethos* 6/2018
© Schwengeler Verlag AG

Чи знаєш ти?

Румунія – країна у Східній Європі, що розташована якраз посередині між Північним полюсом та екватором. Країна має неймовірно гарний гірський ландшафт і вкрита лісами й річками. У Румунії багато ведмедів. Туристи можуть придбати тур і разом із гідом вирушити до лісу спостерігати за клишоногими в дикій природі.

Великою загадкою для вчених є трованти, відомі як «живе каміння». Після дощу це каміння починає «рости», тобто збільшується в розмірах.

Інший цікавий факт про Румунію – це пластикові гроші. Румунські леї виготовляють із особливого матеріалу. Їх важко зім'яти, дуже складно порвати й можна просто прати у пральній машині.

Більшість людей у Румунії називає себе християнами. Однак багато хто з них не знає і не любить Ісуса. Молимося за народ Румунії, щоб люди відкрили свої серця Ісусу Христу.

Бліц-факти про Румунію

Населення:

ПОНАД 19 000 000

Основна мова:

РУМУНСЬКА

Основна релігія:

ПРАВОСЛАВ'Я

Столиця:

БУХАРЕСТ

Іл. Олександр Мікусевич

СТЕЖИНА 5/22

ШУКАЛА ДІМ – ЗНАЙШЛА СІМ'Ю

З життя місіонерки в Румунії Лілі Парасківеску

Олена Хеттлер

Лілі Парасківеску – місіонерка «Світло на Сході» в Румунії. Найчастіше місіонерів направляють з однієї країни до іншої, щоб вони несли Добру звістку людям. Однак місіонерський союз «Світло на Сході» робить інакше: він доручає це служіння віруючим людям у тій країні, де вони живуть. Ці люди знають культуру країни, мову, і вони, як ніхто інший, краще розуміють потреби своїх одноплемінників і можуть їм допомогти.

У будинку молитви в румунській комуні Роєшть не лише відбуваються богослужіння, а також там разом мешкають різні люди. Лілі – «мама» в цьому будинку.

Наша читачка з Карлсруе в Німеччині, чотирнадцятирічна Софія, поставила Лілі кілька запитань.

Як у вас виникла ідея створити такий гуртожиток?

Ідея зародилася в серці! Раніше, коли я жила у квартирі в багатоповерховому будинку, у мене збиралося до 20 людей. Завжди було чим їх нагодувати, і я розповідала їм про Ісуса Христа. Багато хто з них мав душевні проблеми. Я завжди думала, як їм допомогти. «Чи люди зрозуміють мою допомогу, чи приймуть її?» – часто запитувала себе. Знала, що працювати з такими людьми буде складно. Я цьому не вчилася, тільки-но закінчила біблійну семінарію. Але Господь підбадьорив мене, вклавши в моє серце сильне бажання допомагати людям віднайти радість у житті.

Чи справді цей гуртожиток допомагає людям?

Так, життя разом в одному будинку дійсно допомагає. Серед десяти наших співмешканців є одна молода жінка, яка виросла в дитячому будинку. Вона нічого не вміла робити по господарству, тому що всі обов'язки виконував персонал. Тепер вона постійно запитує, як допомогти, що зробити. Це приносить їй велику радість. Ось таке лікування для її серця.

Лілі

Мешканці будинку разом працюють на кухні, прибирають дім, перуть, сортують гуманітарну допомогу. Чоловіки заготовляють дрова й відповідають за ремонт. Ми разом відвідуємо людей літнього віку й намагаємося їм допомогти. Це приносить усім велику радість і лікує душу.

Що ви найбільше любите у своїй роботі?

Людей навколо мене. Разом їсти торт, грати чи співати.

Чи є щось, що вам не подобається?

Утома та напруга, коли недостатньо сну й відпочинку.

Що для вас найважливіше в житті гуртожитку?

Я не маю сім'ї, тому дуже вдячна й рада, що не одна. Коли я одного разу захворіла, навколо були люди, які дбали про мене. Вони – моя сім'я!

З вами живуть люди з різних верств суспільства чи приходять лише знедолені?

З нами живуть переважно молоді люди з дитячих будинків, з вулиці. Часто мають проблеми з алкоголем. Проте мені доводилося розмовляти і з дітьми адвокатів і лікарів, які були із заможних сімей. Вони були незадоволені своїм життям, родинними правилами, тому шукали розради в наркотиках. Їм я казала: «Ваші серця порожні, шукайте Бога. Тільки Він може зробити вас щасливими».

Будинок молитви в Румунії

Які маєте плани та мрії на майбутнє?

У центрі мого життя – Бог, Ісус. Я вірю, що Він незабаром прийде забрати Своїх. А доти я хочу розповідати Євангеліє ще багатьом людям у Румунії, надавати прихисток тим, хто його не має, нести світло в їхнє життя.

Ти можеш молитися...

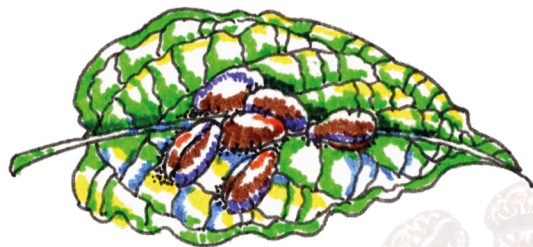
- Дякуємо Богові за опалення, нові двері й вікна в будинку молитви. Люди чекали на це п'ять років!
- За душевне зцілення молоді.
- За силу та здоров'я для Лілі.
- За те, щоб ще більше людей у Румунії навернулися до Ісуса Христа.

ШОКОЛАДНІ ДЕРЕВА ТЕЖ ХОДЯТЬ ДО «ШКОЛИ»

Олена Хеттлер

Шоколад такий смачний! А якщо в ньому незначна кількість цукру, то навіть корисний. У крамниці ми купуємо вже готові вироби із шоколаду, але як їх виробляють? Какао-боби долають довгий шлях, перш ніж перетворитися на шоколадну плитку. Про цей процес розповіла нам Штеффі, співробітниця шоколадної фабрики Ritter Sport у Вальденбуху, Німеччина.

Какао-боби для шоколаду постачають із плантацій у Нігерії, Гані й Кот-д'Івуарі – африканських країн, а також з Перу в Південній Америці. Майже чверть какао-бобів для шоколаду марки Ritter Sport вирощують на плантації фірми El Sacaо в Центральній Америці, в Нікарагуа.

Зібрані плоди розкривають палицею або гострим ножем, потім із них витягують насіння та м'якоть. Для виявлення аромату какао необхідно, щоб у насіння розпочалося бродіння. Цей процес може тривати до одного тижня і називається ферментацією. М'якоть плода набуває рідкої консистенції, з якої фірма Ritter Sport виробляє сік для пиття. Так молочно-білі боби набувають типового коричневого забарвлення.

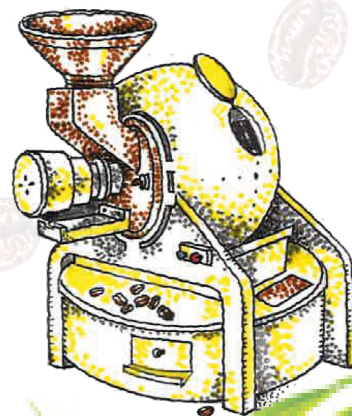
Після ферментації та сушіння какао-боби готові до транспортування. У мішках із джутового волокна їх доправляють у порти, а звідти – кораблем до Німеччини.

Після обсмажування какао-боби необхідно очистити й подрібнити. Спеціальна карбована дробарка розбиває боби. Потужний потік повітря видаляє легкі елементи лушпиння, залишаючи подрібнені какао-боби. На смак вони вже нагадують гіркий шоколад, і їх називають какао-крупкою.

Насіння, яке привозять на шоколадну фабрику, проходить перевірку якості. Потім його обсмажують у спеціальних апаратах, в яких циркулює дуже гаряче повітря – від 100 до 150°C. За цієї температури какао-боби набувають свого типового аромату смаженого какао.

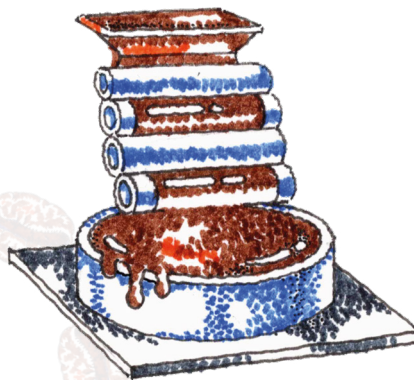
На плантації El Sacao влаштовано «школу» для дерев. Там на початку року засівають насіння бобів. За шість місяців ростки пересаджують на посівні поля.

Залежно від сорту, шоколадне дерево починає квітнути у віці від 18 місяців до 3 років. На деревах одночасно можемо побачити квіти та плоди, тому какао-боби збирають вручну, обережно зрізуючи їх гострим ножем, уникаючи тим самим ушкодження квітів. Один плід містить від 25 до 50 насінин, – цієї кількості достатньо приблизно для однієї плитки шоколаду.

Какао-крупку подрібнюють на млинах. За рахунок тертя подрібнені боби нагріваються, а завдяки какао-маслу перетворюються на рідку жирну масу.

Порошок відправляють до апарату для перемішування, коншування. Це слово походить з іспанської мови й означає «мушля», оскільки ємність апарату нагадує морську мушлю. Цей процес може тривати до 24 годин: шоколадну масу, підігріваючи, ретельно перемішують. Так шоколад стає рідким і його можна розливати по формах.

До маси додають сухе молоко, цукор, а для більшого смаку – какао-масло. Ця маса ще далека за смаком до шоколаду, який ми їмо. Інгредієнти недостатньо подрібнені, тому вони нагадують пісок. Цей етап подрібнення називають вальцюванням. У результаті утворюється порошкоподібна маса.

Залежно від сорту в шоколад додають горіхи, сухі ягоди й навіть сіль або перець чилі.

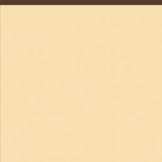
А який твій улюблений смак?

УРЯТУЙ НАРОД СВІЙ

Олеся Ісаак

Старт

Іл. Олена Гавришук

СТЕЖИНКА 5/22

СУПЕР, БЕНЕ!

Сабіна Келер

– Сьогодні в недільній школі був новий хлопчик, – з набитим ротом повідомив Сілас. – Він такий смішний.

– З повним ротом не розмовляють, – зауважив тато.

Була неділя, і вся сім'я сиділа за обіднім столом.

– Угу, – кивнув Сілас і знову потягнув до рота повну виделку спагетті.

– Йому приблизно стільки ж років, як і Сіласу, – підхопила Сара. –

Але він не міг взагалі всидіти на місці, постійно схоплювався й бігав.

– А коли ми співали, почав стрибати. Так кумедно. І він так голосно співав, що перекрикував усіх інших, – захитів Сілас. – Хоча співати він зовсім не вміє. Потім ми малювали, а на його аркуші були лише чоловічки з паличок. У кутку він написав своє ім'я – Бен. Букви криві, але йому було байдуже. Він постійно плескав себе по грудях і говорив: «Супер, Бене!» І такий був задоволений! – усміхнувшись, похитав головою Сілас. – Дивний хлопчик.

Тато примружився.

– Бен... – замислився він і глянув на маму. – Ульріко, ми його знаємо?

– Ні, – відповіла мама, – але я його бачила. Я...

– Інвалід! – раптом згадала слово Сара. – Гадаю, він інвалід чи щось таке.

Наступної неділі Бен знову прийшов у церкву.

– Невже тепер він завжди приходить? – не надто радісно спитав Сілас.

– Його батьки нещодавно переїхали до нашого району, – відказала мама. – Я розмовляла з мамою Бена. А чому ти запитуєш? Він тобі не подобається?

– Ну, не те що не подобається, – намагався викрутитися Сілас. – Просто з ним так складно. Він у всьому хоче брати участь. Постійно кричить: «Супер, Бене!» А сьогодні ми програли гру, бо він був у нашій команді. Він взагалі не зрозумів, що треба робити, – Сілас знизав плечима. – Після гри нам роздали шоколадки, і цей Бен узяв і просто відкусив мою, навіть не запитав дозволу, – Сілас запнувся. – Я б не засмутився, якби він більше не прийшов. Він якийсь ненормальний.

– А хто вирішує, що нормально, а що – ні? – запитав тато. – І хіба так погано відрізнятися від інших? На роботі я єдиний, хто вірить в Ісуса. Мої колеги кепкують із мене. Та краще я буду «ненормальним» і житиму з Ісусом, ніж таким, як інші, й без Бога.

– Але, тату, – заперечив Сілас, – я не це маю на увазі. Просто Бен узагалі інший. Він не вміє читати, насилу пише своє ім'я, не може майже нічого. Припускаю, що сьогодні він нічого не зрозумів з того, що нам розповідали.

Тато кивнув:

– Я тебе розумію, Сіласе. Ти оцінюєш його здібності: він не здатний читати й писати, сидіти спокійно на місці, а під час ігор лише заважає, бо не розуміє, що треба робити. Але, знаєш, Богові зовсім не важливі наші здібності. Для Нього цінна кожна людина. Не має значення, хто що може чи не може. Для Бога це не грає жодної ролі. Він любить усіх людей однаково. Мама ласкаво погладила Сіласа по голові.

– Бен – інвалід, тому йому складно робити деякі речі, Сіласе, – пояснила мама.

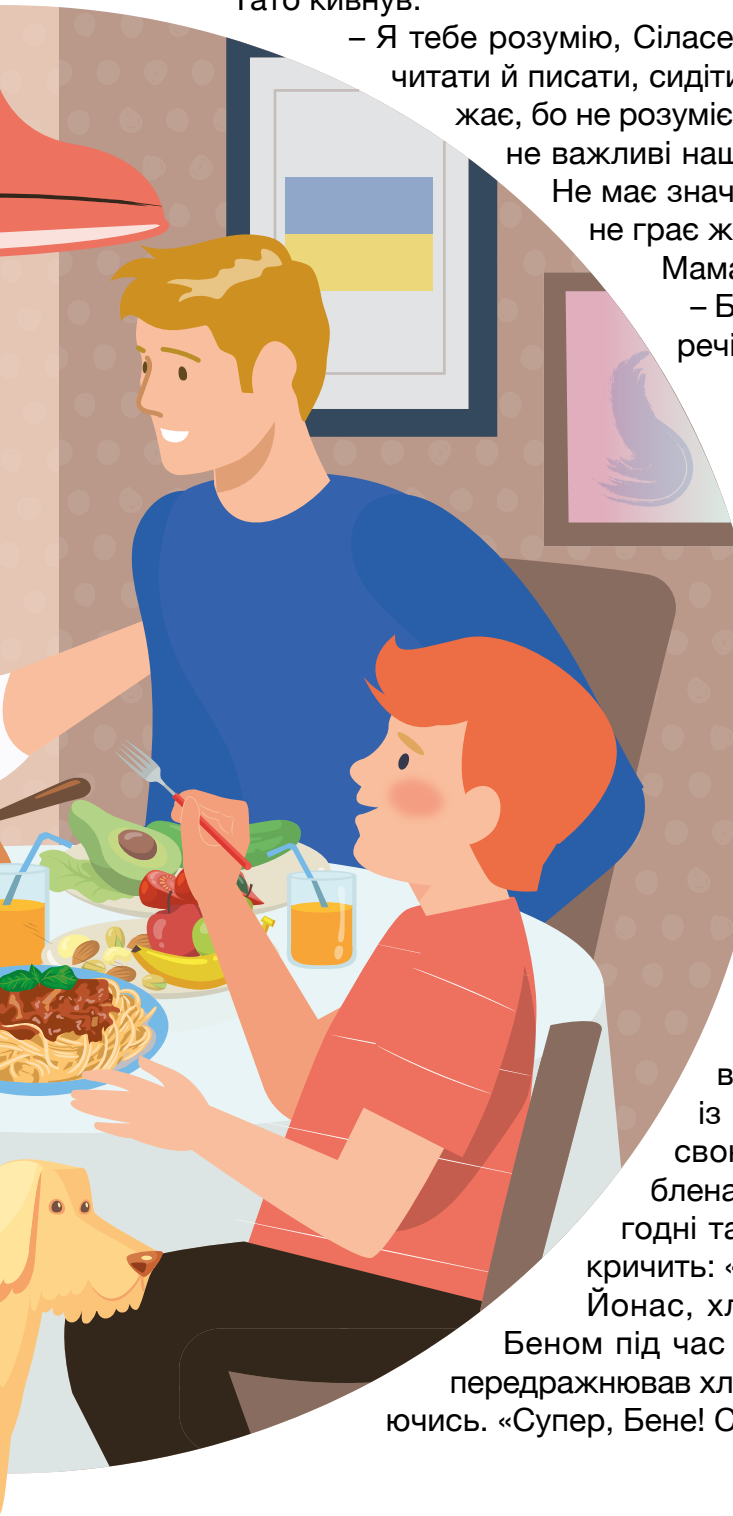
Хлопчик замислився.

– А це заразне? Я маю на увазі цю хворобу. Просто... він відкусив мою шоколадку...

– Ні, Сіласе, – засміялася мама й похитала головою, – Бен не заразний. Він таким народився. Деякі речі він ніколи не зможе добре робити: читати й писати, наприклад. Але я вважаю, що він може бути щасливим хлопчиком. І впевнена – є щось, що він може робити навіть краще за інших. Мені дуже подобається його завжди щасливе обличчя й гарний настрій.

Бен кожного разу приходив до недільної школи. Діти потроху почали звикати до нього. Усе, за що Бен не брався, він робив із великим ентузіазмом і сяючим обличчям. Найбільше хлопчик любив співати. Він підводився і співав на все горло, гойдаючись із боку в бік і розмахуючи руками, виказуючи свою радість. «Любить Ісус мене» – його улюблена пісня. Він готовий співати її щонеділі. Сьогодні також. Наприкінці пісні він змахує руками та кричить: «Супер, Бене!»

Йонас, хлопчик із недільної школи, спостерігав за Беном під час співу. Він стояв за Беном і, кривляючись, передражнявав хлопчика, змахуючи, як той, руками і розгойдуючись. «Супер, Бене! Супер, Бене!» – глузував він.

– Припини! – сердито сказав Йонасу Сілас. – Залиш Бена в спокої.
– Ого! – засміявся Йонас. – У Бена з'явився новий друг.
– Ми з ним не друзі, – заперечив Сілас, хитаючи головою. – Але тато сказав, що для Бога важлива кожна людина. Отож, облиш його.
– Та він навіть не помічає, що я його дражню, – махнув рукою Йонас. – Сміється лише.
– Усе одно, – заперечив Сілас і встав біля Бена, – залиш його у спокої.
Пізніше, коли дорослі після богослужіння стояли й розмовляли, Сілас із друзями бігав у дворі церкви. Хлопці грали у квача. Бен бігав подвір'ям, розправивши руки й видаючи звуки літака. У грі він участі не брав. За Сіласом, що вибився із сил, біг Йонас. Раптом Сілас перечепився та впав, розтягнувшись на асфальті. Йонас розвернувся й побіг за іншими, не зважаючи на Сіласа.
– О-о-о! – застогнав Сілас. – Ой-ой!..
Він сів на землю і глянув на коліна. По щоках хлопця котилися сльози, йому було дуже боляче. Сілас розбив обидва коліна й розірвав штани. По ногах текла кров.
– Мамо! – плачучи, закричав Сілас.
Однак мама стояла надто далеко й не чула.
Повз нього пробіг Бен з розчепіреними, мов крила літака, руками. Побачивши на землі заплаканого Сіласа, хлопчик зупинився.
– Сілас вава? – спитав він, сідаючи біля пораненого.
Той, з повними очима сліз, кивнув у відповідь. Подивившись на розбиті коліна, Бен обережно витер сльози зі щоки Сіласа.

– Мамо! – вигукнув він раптом і схопився.
Він біг так швидко, як міг, розштовхуючи людей на всі боки.
– Мамо! – мурмотів він. – Мамо!
Нарешті хлопчик знайшов маму Сіласа, підбіг до неї та схопив її за руку.
– Сілас ааа, там! – примовляв він, тягнучи за собою здивовану жінку.
– Сіласе! – налякано вигукнула мама, побачивши сина. – Ти поранився?
Побачивши маму, хлопчик іще більше розплакався.
– Мені так боляче, – кивнув він. – І кров тече.
Мама схилилася біля Сіласа й роздивилася поранені коліна. Бен ласкаво гладив хлопчика по спині. По його щоках теж текли сльози.
– Потрібно обробити рани, – співчутливо промовила мама. – Ти можеш устати? – мама обережно допомогла синові підвестися. – Пішли до машини, Сіласе, поїдемо додому.
Бен, підтримуючи Сіласа, провів хлопчика до машини.
– Дякую, Бене, що покликав мене, – сказала мама хлопцеві. – Ти просто супер!
– Супер, Бене! – вигукнув Бен, стукаючи себе кулаком по грудях.
Сілас засміявся, незважаючи на біль і розбиті коліна.
– Так, – сказав він і поплескав Бена по плечу: – Супер, Бене!

З книжки «Der Hühnerboss» © CLV

ГАРНА ПОДРУЖКА

Катя Хабіхт

Марлена й Шанталь одягли нові сукні та зробили гарні зачіски. Стоячи перед дзеркалом, дівчата милувалися своїм відображенням.

– Дивися, – промовила Марлен і відкрила кришку маленької коробки.

– Овва!.. – вигукнула Шанталь.

Марлена взяла ланцюжок із червоними камінчиками і простягнула його Шанталь. А сама вона вдягне ланцюжок із фіолетовими камінчиками.

– З ними ми наче справжні принцеси. Красунями підемо на день народження Сари!

Шанталь заплескала в долоні:

– Справді, гарна ідея!

Зібравшись, дівчата зійшли сходами й зупинилися біля дверей кухні.

– Мамо, ми пішли! – крикнула Марлена.

– О, які ви гарні! – із захопленням відповіла мама. – Справжні принцеси!

Прихопивши подарунки, задоволені дівчатка, хихикаючи, вийшли надвір.

Трохи згодом Сара відчинила вхідні двері, і Марлена з Шанталь привітали подружку з днем народження.

– Дякую, – відповіла сяюча Сара, оглядаючи з ніг до голови Марлен. – У тебе та гарна сукня з вітрини? Я давно про таку мріяла! Ну, гаразд... Заходьте.

Інші дівчата, які сиділи у вітальні, привіталися з Марленою і Шанталь. Усі вони вчилися в одній школі. У кутку сиділа одна незнайома дівчинка. Марлена її ніколи не бачила.

– Привіт, я Ребека, двоюрідна сестра Сари, – привітно промовила дівчинка.

Марлена і Шанталь одночасно привіталися. Потім усі дівчатка зручно вместилися

за кавовим столиком. Марлена взяла шматочок мармеладного торта й почала їсти. Біля неї сиділа Ребека. Вона теж узяла шматочок торта собі на тарілку, а потім... Вона склала руки й заплющила очі. Жодна дівчинка цього не зробила, тільки Ребека. Потім вона розплющила очі й почала їсти.

Марлена витріщилася на дівчинку.

– А що це ти робила?

– Я дякувала Ісусу за їжу, – пояснила Ребека.

– Навіщо? Адже торт мама Сари спекла. Чи це якийсь особливий торт?

Ребека похитала головою:

– Я завжди молюся перед їжею, не лише перед цією. Ісус дає мені достатньо їжі, тому я хочу дякувати Йому за це щодня.

Замислившись, Марлена продовжила їсти торт. Потім вона помітила, що інші дівчата полишили смакувати торт і почали із захопленням розглядати сяючий ланцюжок, зачіску й сукню Шанталь. Та стояла в центрі кімнати і кружляла. Марлена схопилася з місця і приєдналася до подружки, показуючи себе з усіх боків.

– Я теж маю гарну подружку, – раптом промовила Ребека, сяючи задоволеною усмішкою. – Для мене вона найгарніша подружка у світі.

Ніхто їй на це нічого не відповів, але після святкування, коли дівчатка почали прощатися, Марлена підійшла до Ребеки й запитала:

– Скажи, а можна мені якось познайомитися з твоєю гарною подружкою?

– Звісно! – відповіла Ребека. – Саме завтра я йду до неї в гості. Ходімо зі мною. Вона завжди радіє гостям. Якщо тобі дозволють, я зайду по тебе о третій годині.

Марлена зраділа й пояснила Ребеці, де живе. Дорогою додому вона пообіцяла Шанталь:

– Я тобі потім розповім про її гарну подружку. Можливо, у неї дуже гарна зачіска, яку ми теж спробуємо зробити.

Наступного дня Ребека із мамою на автівці заїхали забрати Марлену. Та одяглася особливо елегантно. Урешті-решт вона не хотіла мати непривабливий вигляд поряд із гарною подружкою.

Трохи згодом вони зупинилися біля жовтого будинку, і дівчатка вийшли з машини. Мама пообіцяла забрати їх за годину.

На садовій хвіртці висіла табличка з написом «Ласкаво просимо». Із саду лунали голоси. Марлена аж тремтіла від цікавості.

Назустріч їм вийшла дівчина. Марлена уважно її розглянула. Вона була дуже гарною, напевно, це і є та найгарніша подружка. Марлена швидко поправила на собі сукню.

– Привіт! – звернулася дівчина до Ребеки. – Чудово, що ти привела із собою подругу, – дівчина простягла Марлені руку. – Приємно, що ти прийшла. Ми тобі тут завжди раді. Мене звуть Беттіна.

Марлена у відповідь назвала своє ім'я.

– Це і є твоя гарна подруга? – прошепотіла вона Ребеці, коли вони пішли далі вглиб саду.

Ребека з усмішкою похитала головою:

– Моя подруга... – вона озирнулася, – он там!

Марлена глянула в бік, куди показала Ребека. На садовому стільці сиділа дівчинка з чудернацько вигнутими руками й ногами. Навколо її шиї висів слинявчик, а в руках вона тримала ведмежа, хоча зовсім не була маленькою. Марлена втупилася на дівчинку-інваліда.

«І це гарна подруга Ребеки?» – неабияк здивувалася вона.

Марлена не знала, що їй сказати. Найбільше їй хотілося цієї ж миті піти додому.

Ребека радо підскочила до дівчинки на стільці й міцно обійняла її.

– Привіт, Ірмо! Як твої справи?

Ірма почала врізнобіч махати руками і з сяючою усмішкою на обличчі відповіла:

– Га-а-а-а-рна Бекі!

Ребека засміялася:

– Ірмо, сьогодні я привела із собою Марлену. Вона теж хотіла з тобою познайомитися.

Ірма допитливо подивилася на незнайомку.

– Га-а-а-а-рна Лен! – вимовила вона і знову засяяла.

Марлена не стрималась і усміхнулася. Ніхто й ніколи не називав її Лен.

Ребека підсіла до Ірми й зі своєї сумочки дістала книжку. На ній було написано «Біблія».

– Ось історія, яку я хочу тобі сьогодні прочитати! – промовила Ребека після того, як перегорнула кілька сторінок книги. – Розпочнімо?

Ірма замахала руками:

– Га-а-а-рно...

Ребека читала історію про Ісуса. Його друг Лазар помер, і тіло поклали до гробниці. Але Ісус воскресив його. Ірма, не рухаючись, сиділа на своєму стільці й уважно слухала. Та й усю увагу Марлена звернула на Ребеку. Історія здалася їй дуже цікавою. Вона ще ніколи не чула історій із Біблії. Вона й не знала, що там є такі цікаві історії.

Коли Ребека закінчила читати, Ірма знову замахала руками й вигукнула:

– Гарно-о-о-о... Ісус гарно-о-о-о...

Ребека ніжно погладила руку подруги:
– Наступного разу я прочитаю тобі іншу історію про Ісуса.

Потім вона почала невимушено щебетати з Ірмою. Через якийсь час Марлена наважилася приєднатися до розмови й теж

розповіла дещо про школу. Вона вже не хотіла додому, адже тут їй дуже подобалося. Ніхто не дивився на її сукню та зачіску. Ірма просто раділа з того, що вона прийшла, і байдуже, який має вигляд.

Коли приїхала мама Ребеки, дівчаткам довелося прощатись. Ірма міцно обійняла обох дівчат своїми скрюченими руками, замахала ведмедиком і крикнула їм услід:

– Га-а-а-рна Беки! Га-а-а-рна Лен!

У машині Марлена запитала:

– А чому Ірма така весела й завжди каже «га-а-а-рна»? Вона ж інвалід. Я б, напевне, постійно сумувала.

– Так, в Ірми справді все завжди гарно, – відповіла Ребека й усміхнулася. – Це її улюблене слово. Тому я називаю її своєю «гарною» подружкою. Вона завжди хоче слухати історії з Біблії. Вони її тішать, адже Ірма щиро любить Ісуса.

Марлена замислилася. Їй раптом теж захотілося більше дізнатися про Ісуса. «Запитаю в мами, чи можна мені й наступного разу завітати до Ірми, – подумала вона. – А завтра розповім Шанталь про гарну подружку Ребеки і про те, що Ірма завжди неймовірно щаслива. І це щастя зовсім не від гарних суконь і прикрас, а від любові до Ісуса».

З книжки «*Besondere Tage mit Gott*»,
© BOAS media e.V.

СЛАВЕТНИЦІ ДУЕТ

Ольга Мартинова

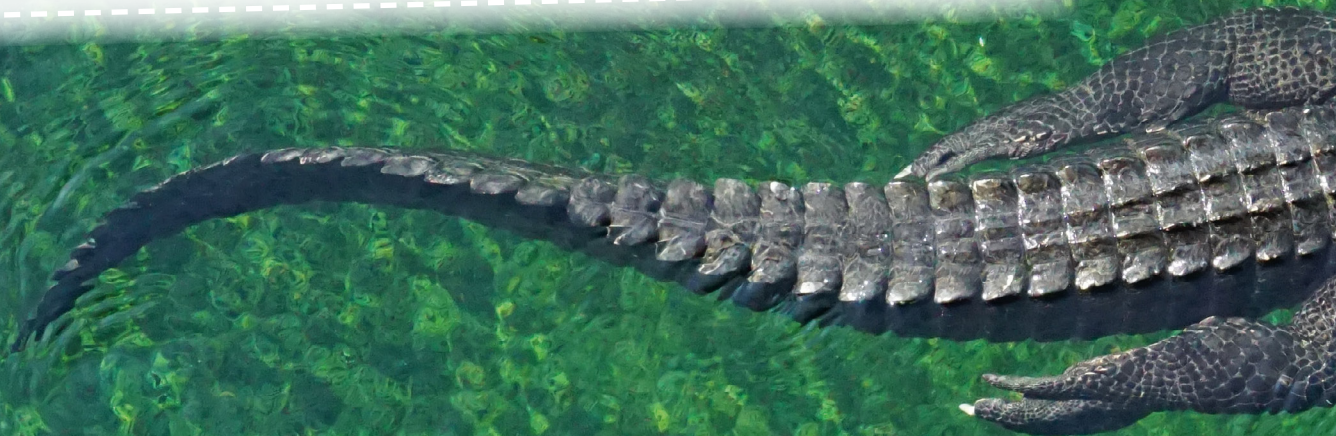

Що може бути спільного в маленькій сіренькій пташці та п'ятиметрового зубатого хижака? Здавалося б, нічого. Лише якщо вони не утворюють один із харчових ланцюжків...

А ось і ні! Вони приятелюють. Якщо, звичайно, стосунки у тваринному світі можна назвати словом «приятелювання». Принаймні, вони по-товариськи вживаються поруч. І навіть є корисними одне одному.

Він – великий африканський плазун. Йому до снаги здолати носорога, гіпопотама, буйвола і навіть лева. Та що там! З давніх-давен і до сьогодні його панічно бояться всі люди. Тому що він – *нільський крокодил*.

Вона – непомітна пташка з виразними очима й товстими колінами. Родом також із Африки. Її нелегко розгледіти навіть у польовий бінокль натураліста. Сіро-буре оперення добре маскує птаха. Знайомтеся – *водяна авдотка, або лежень*.

Крокодил відкладає яйця приблизно в один і той самий час на піщаному березі річки. Самка крокодила риє яму завглибшки до півметра і ховає в неї близько п'ятдесяти яєць.

Сім'я водяних авдоток неподалік закопує в пісок два яйця. Зовсім поруч із крокодилячою кладкою! А чому? Тут найбезпечніше місце для майбутніх пташенят. Крокодил, звичайно, силач і може атакувати будь-якого ворога. Але і йому необхідно відлучатися, щоб поїсти. До того ж крокодил – тварина дуже неповоротка. Особливо для дрібніших хижаків. Варанів, наприклад. І крокодилячі яйця залишаються беззахисними. Ось тоді на захист виходить авдотка.

Широко розкинувши крила, авдотка пронизливо кричить, сповіщаючи зубатого сусіда про небезпеку. І навіть може прогнати непроханого гостя вагою в кілька кілограмів, хоча сама вона не більша за голуба. Ось така перната крокодиляча нянька.

Як важливо, коли поруч є той, на кого можна покластися й довірити найцінніше – своє потомство!

Пташенята авдотки вилуплюються приблизно за 25 днів, а на появу крокодильчиків потрібно чекати три місяці. Тому, поки пташенята не встануть на ноги, вони разом із батьками якийсь час живуть пліч-о-пліч із крокодилами.

Ось такий славетний дует нільського крокодила й водяної авдотки!

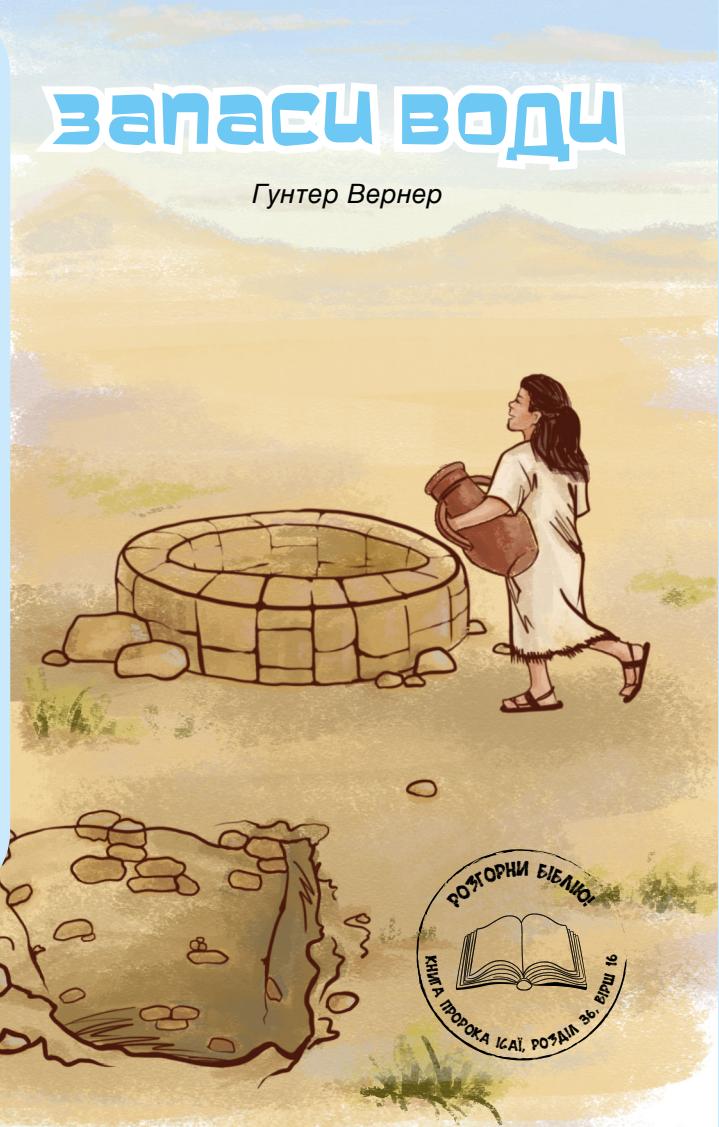
ЗАПАСИ ВОДИ

Гунтер Вернер

В Ізраїлі найчастіше дощ іде лише навесні й восени. Тому люди вирішили вигадати щось, аби води було достатньо впродовж цілого року. Вони встановлювали підземні чи криті ємності, в яких збирали воду. Досить розумно, еге ж? В Єрусалимі кожен будинок мав такий водозбирач. Багаті люди мали їх по декілька.

Цар Соломон здалеку привозив воду, щоб наповнити величезні посудини у храмі. Такі ємності можна було побачити не лише в містах, а й у сільській місцевості. Їх установлювали на полях або край дороги, щоб водою зрошувати землю.

І за наших часів на землі є люди, у яких чистої питної води обмаль. А тобі Бог дає воду щодня, щоб пити, чистити зуби й митися. Подякуй Йому за це!

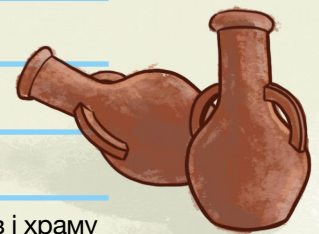

Про яку споруду йдеться? Це

Прочитай книгу Буття, розділ 37, вірш 24: іноді дощову воду також збирали в

БЛІЦ-ФАКТИ

Назва	☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐
Як часто згадується в Біблії?	52 рази.
З якою метою споруджували?	Для збирання цінної дощової води.
Хто споруджував?	Прості люди, а також царі для своїх палаців і храму в Єрусалимі.
З якого матеріалу?	З каменю, який попередньо змащували спеціальним розчином.
Особливості	Якщо споруда стояла порожньою, її іноді використовували як в'язницю, наприклад, в історії про Йосипа або пророка Єремію.

«УРЯТУЙ НАРОД СВІЙ»

Олеся Ісаак

Тобі знадобляться:

- вирізана фігурка цариці Естер;
- вирізаний і склеєний гральний кубик;
- 40 вирізаних фішок із людьми*.

* Ти можеш завантажити матеріал за посиланням:

<http://shorturl.at/gnpBH>

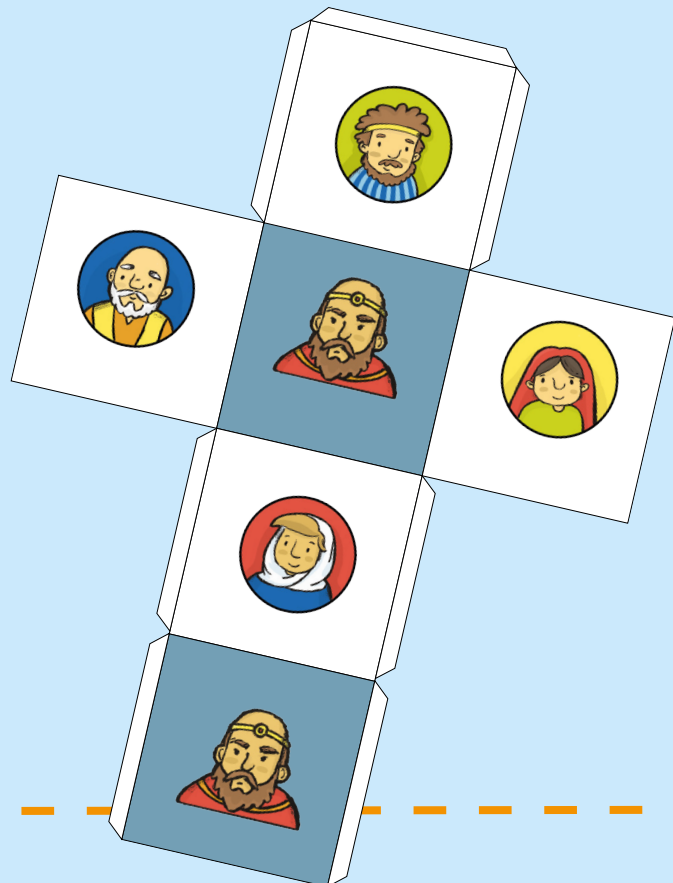
Правила гри

Допоможи цариці Естер урятувати свій народ!

Розмісти 40 фішок із людьми навколо грального поля. Фігурку цариці Естер вистав на старті. Мета гри – встигнути зібрати всіх 40 осіб у будиночку, перш ніж Естер дістанеться фінішу.

Гравці по черзі кидають кубик і просують фігурку цариці Естер до малюнка, що випав на кубіку, рахуючи кроки, які вони вже пройшли. З кожним кроком інші гравці «рятують» відповідну кількість людей і відправляють їх додому. Якщо ж на кубіку випаде фігурка Гамана, гравець повертається до попереднього малюнка Гамана, і кількість людей, що відповідає кількості здоланих кроків, повертається на поле.

Кількість гравців не обмежена. Рахуйте разом уголос. Якщо цариці Естер вдалося врятувати всіх 40 осіб, ви перемогли!

СУДОКУ

Еліана, 12 років, Німеччина

Заповни квадратики так, аби малюнки перетиналися лише один раз у рядку, стовпчику та квадраті 3х3.

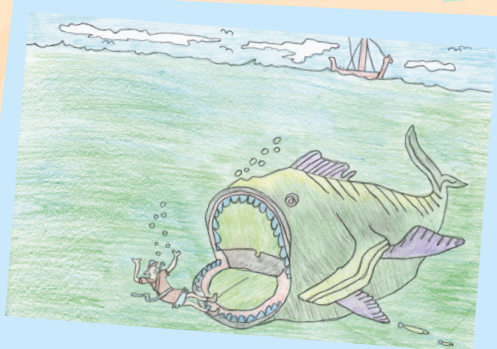
Сергій, 10 років, Україна

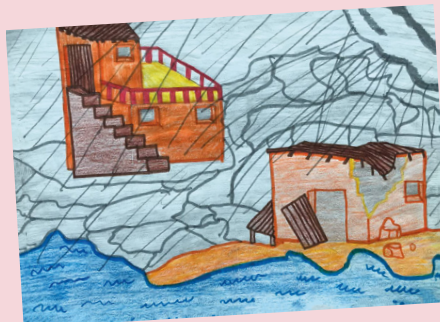
Андрій, Україна

Каріна, 10 років, Україна

Марко, 9 років, Україна

Роман, 10 років, Україна

Християнський журнал
для дітей молодшого та середнього
шкільного віку

Виходить шість разів на рік.

Видається на добровільні пожертвування.

Тираж 30 000 прим.

Засновник
РО «УМТ «СВІТЛО НА СХОДІ»

Головний редактор: Вальдемар Цорн

Відповідальна редакторка: Анна Назаренко
Редколегія: Олеся Ісаак, Ганна Мікусевиц, Олена Зенченко,
Олена Мікула (переклад віршів, творчих завдань із російської),
Ельвіра Цорн

Журнал зареєстровано в Міністерстві юстиції України.
Свідоцтво про державну реєстрацію:
серія КВ, № 23368-13208ПР від 24.05.2018.

Підписний індекс 06597

Адреса редакції в Україні:
РО «УМТ «СВІТЛО НА СХОДІ», вул. Хорольська, 30, м. Київ,
Україна, 02090.
Телефон: (44) 296-86-39; факс: (44) 296-87-73;
e-mail: info@sns.org.ua

Адреса редакції в Німеччині:
LICHT IM OSTEN, Postfach 1340, 70809 Korntal, GERMANY.
Телефон: +49 711 839908-23; факс: +49 711 839908-4;
e-mail: tropinka@lio.org
Instagram: tropinka_de

Адреса представництва у США:
USA, LIGHT IN THE EAST, P.O. Box 185, Orangevale, CA 95662
Tel.: +1 (916) 3483388, e-mail: liteusa@lio.org

**Оформити підписку на журнал, надіслати листи
й матеріали можна за будь-якою з наведених адрес.**

Пожертвування можна надіслати на адресу:
РО «УМТ «СВІТЛО НА СХОДІ»,
р/р UA383052990000026006000117462
АТ КБ «Приватбанк» м. Києва,
Код ЄДРПОУ / ІНН: 14300272.

У призначенні платежу зазначити:
«Пожертвування на журнал „Стежинка“, ПІБ, адресу й номер
телефону отримувача журналу.

Пожертвування із західних країн можна надіслати чеками на адресу
редакції у Німеччині або переказами на банківський рахунок:
IBAN DE07604500500009916425
SWIFT/BIC SOLADES1LBG
Kreissparkasse Ludwigsburg

Номер підписано до друку 25.07.2022.

Надруковано ТОВ «Новий друк»,
вул. Магнітогорська, 1, м. Київ, Україна, 02660.

Обкладинка. Іл. Діна Шельпук
Стор. 12. Фото © «Світло на Сході»

Стор. 14-15. Рамка © harshahars, Pixabay

Стор. 26. Фото © Pixabay, Leonhard Niederwimmer; © Greg Miles
from Australia (https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Water_Thick-knee_flipped_&_cropped.jpg), „Water Thick-knee, flipped & cropped“, <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/2.0/legalcode>,
Shelly Collins/unsplash

Комп'ютерна верстка: Ганна Мікусевиц

Цитати Святого Письма наведено з Біблії в перекладі
Р. Турконяка.

© «СВІТЛО НА СХОДІ», 2022.
ISSN 2194-3796

YouTube **stezhynka**

www.sns.org.ua Instagram **tropinka_ua**

Привіт, «Стежинко»!
Мене звати Маргарита, мені 12 років. І я сьогодні пишу
тобі листа.

Ми з моїми братиками й сестричками дуже любимо чи-
тати твої історії, і навіть мій менший братик дуже любить
гортати сторінки твого журналу.

В твоїх журналах є багато повчального, особливо в цей
час.

І я ще намалювала малюнок, що Господь – то мій Пас-
тир, і я хочу його побачити також на сторінках «Стежинки».
Хай вас Бог благословить!

**Маргарита, 12 років,
Україна**

До с. 2. «Любитимеш свого ближнього, як самого себе» (Мт. 22:39).

До с. 28. Копанка (або колодязь), яма.

До с. 30.

БОГ, ХТО СИЛУ МАЄ ВСЮ

Слова Лоли Камалової
Музика Віталія Кривенкова

Animato

1. Бог, хто си - лу ма - є всю, світ ство-рив чу - до - вий:
2. По - ле, вкри - те тра - ва - ми, і мо - гут - ні го - ри,
3. За лю - бов без - меж - ну - ю дя - ку - є - мо щи - ро.

Зо - рі, мі - сяць, со - не - чко, кві - ти ко - льо - ро - ві.
Ві - те-рець лас - ка - вий і мор - ські про - сто - ри.
Да - ру - вав Гос - подь Свя - тий бла - го - дать і ві - ру.

Приспів:

Сла - ва І - су - су, сла - ва в ві - ках! Бла - го - сло -

ві - ння у на - ших сер - цях. Схи - ли - мо на - ші ко - лі -

на! Сла - ву в піс - нях і мо - лит - вах Гос - по - ду

Бо - гу Хрис - ту воз - не - сі - мо!